

RESSÒ DE LA PARAULA

Cridats (III): el llenguatge de Déu

El llenguatge, aquest complex sistema que ajuda a comunicar-nos, és un misteri apassionant. Sovint ha estat objecte de recerca per part de científics i filòsofs. Per part nostra, és a dir, per part dels qui creiem i afirmem que Déu s'ha revelat «cridant-nos», la qüestió del llenguatge de Déu té extraordinària importància. ¿És veritat que Déu ha parlat, s'ha comunicat?; ¿com és possible?; ¿quin és el llenguatge de Déu?

En principi, podem dir que el seu llenguatge ha de ser molt especial. La seva manera de comunicar no pot ser com ho fem els humans, perquè Ell és un ser transcendent i seria una pretensió insensata afirmar que el seu llenguatge és, sense més, accessible per a nosaltres (si és que necessita «llenguatge» per a comunicar-se).

Tot i així, fa dos mil anys, un home com nosaltres, es va presentar dient que era la Paraula de Déu, la seva Veritat, el seu Fill, coneixedor i comunicador de la intimitat de Déu. Nosaltres li hem conegut, hem vist el que feia i escoltat i deia i hem cregut en Ell.

¿Què significa això? Ni més ni menys que aquella gosadia de poder conèixer el llenguatge de Déu s'ha fet realitat gràcies a la «gosadia» del mateix Déu d'assumir la forma humana, el llenguatge, la vida, la història humana, per a comunicar-se amb nosaltres. ¡El llenguatge humà en Jesús pot comu-

nicar la intimitat de Déu! Ell no era una extraterrestre, ni un àngel, era un home i parlava el llenguatge dels homes. En això consisteix el misteri de l'Encarnació, la font i el motiu de la qual no és un altre que l'amor de Déu.

Això, que per a nosaltres (i per a tots els cercadors sincers de Déu) és raó per a l'alegria i l'agraïment, al mateix temps és un gran repte. Perquè suposa que hem d'«aprendre» aquest llenguatge de Déu. Perquè, si bé ha assumit el llenguatge humà, continua essent transcendent.

Ho podem entendre des de l'experiència, avui tan comuna, de la nostra relació amb pobles i cultures estrangeres. Es pot dir, salvant les distàncies, que els pobles estrangers (i el seu llenguatge)

transcendeixen la nostra cultura i el nostre llenguatge. Però podem fer l'esforç d'entendre'ns amb ells: podem estudiar-los, informar-nos, aprendre la seva llengua, etc.

Però aquí passa una cosa curiosa. Un dia menjàvem diversos espanyols amb un amic que només parlava francès. Un de nosaltres, que havia viscut a França quatre anys, es va posar al seu costat, perquè pogués gaudir d'una conversa fluida. La resta del grup, amb esforç podia comunicar-se amb ell, encara que havia estudiat francès, però no podia entendre i expressar-se amb fluïdesa. L'amic francès va donar les gràcies, perquè, va dir, «es nota que aquest ha viscut a França i

no ha après la llengua francesa en els llibres, sinó en la convivència quotidiana».

És una experiència freqüent, però que ens fa pensar en la nostra conversa amb Déu. «Saber coses de Déu», conèixer fins i tot el seu llenguatge, que ens ve a través de la Sagrada Escripura, està a l'abast de qualsevol estudiós. Una altra cosa ben diferent és aprendre el seu llenguatge «convivint amb Ell». L'oració, la participació en els sagraments, la vivència del seu amor, constitueixen la gran escola per aprendre el seu llenguatge. És un aprenentatge per contagi, que és el més autèntic i el més eficaç.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Jo vull anar al Cel!»

T'has atrevit mai a demanar aquest desig i convertir-lo en pregària?

I és que un cop pronunciades aquestes senzilles paraules, gairebé pròpies d'un infant il·lusionat que demana un petit regal, hem resumit la nostra esperança com a cristians. Quan volem anar al fons de la nostra fe, molt sovint, ens compliquem la vida intentant fer una profunda reflexió. Hem volgut anar a trobar la qüestió més essencial que sigui el fonament de la nostra fe.

En la senzillesa d'aquest desig es conté l'element central de l'acte de creure. Afirmar amb convicció que el meu final és l'anada a la Casa de Déu. Concretar que el que espero és acabar el camí que estic fent a la Terra per anar a viure on és Déu. Deixar de contemplar les coses amb el filtre de la matèria i obrir els ulls de la fe per veure Déu. Entendre que estic cridat a ser on Déu vulgui que estigui: amb Ell.

Per això, la paraula Cel és imprescindible. No és perquè sí que el Parenos-

tre de Jesús la repeteix perquè ens la fem nostra. Del desig d'anar al Cel en surt la necessitat de deixar-se acompanyar. Perquè per anar al Cel no hi puc anar sol. Haver trobat a Jesús és tenir la certesa que al Cel s'hi pot anar. I que units a Ell hi podrem arribar.

Enmig del camí cal mantenir-nos atents a aquells que caminen cap al Cel i segueixen Jesús en el camí. Avui esmento el rector d'Ars, Joan Maria Vianney. Davant de l'ajuda que un pastoret li va fer al sant quan el va guiar cap al petit

poblet d'Ars, li va prometre: «Ja que tu m'has ensenyat el camí d'Ars, jo t'ensenyaré el camí del cel». Completament el desig d'anar al Cel amb la petició d'ajuda necessària, així ho fem els catalans quan li diem a la Moreneta: «...guieu-nos cap el Cel». Per acomiadar-nos d'algú a qui estimem i que volem retrobar no dubtem en afirmar: «Que al Cel ens puguem veure». Tota una professió de fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

Llamados (III):
el lenguaje de Dios

El lenguaje, ese complejo sistema que ayuda a comunicarnos, es un misterio apasionante. Con frecuencia ha sido objeto de investigación por parte de científicos y filósofos. Por nuestra parte, es decir, por parte de quienes creemos y afirmamos que Dios se ha revelado «llamándonos», la cuestión del lenguaje de Dios tiene extraordinaria importancia. ¿Es verdad que Dios ha hablado, se ha comunicado?; ¿cómo es posible?; ¿cuál es el lenguaje de Dios?

En principio, podemos decir que su lenguaje ha de ser muy especial. Su manera de comunicar no puede ser como lo hacemos los humanos, pues Él es un ser trascendente y sería una pretensión insensata afirmar que su lenguaje es, sin más, accesible para nosotros (si es que necesita «lenguaje» para comunicarse).

Sin embargo, hace dos mil años, un hombre como nosotros, se presentó diciendo que era la Palabra de Dios, su Verdad, su Hijo, conocedor y comunicador de la intimidad de Dios. Nosotros le hemos conocido, hemos visto lo que hacía y oído lo que decía y hemos creído en Él.

¿Qué significa eso? Nada menos que aquella osadía de poder conocer el lenguaje de Dios se ha hecho realidad gracias a la «osadía» del mismo Dios de asumir la forma humana, el lenguaje, la vida, la historia humana, para comunicarse con nosotros. ¡El lenguaje humano en Jesús puede comunicar la intimidad de Dios! Él no era una extraterrestre, ni un ángel, era un hombre y hablaba el lenguaje de los hombres. En eso consiste el misterio de la Encarnación, cuya fuente y motivo no es otro que el amor de Dios.

Esto, que para nosotros (y para todos los buscadores sinceros de Dios) es razón para la alegría y el agradecimiento, al mismo tiempo es un gran reto. Porque supone que hemos de «aprender» ese lenguaje de Dios. Porque, si bien ha asumido el lenguaje humano, sigue siendo trascendente.

Lo podemos entender desde la experiencia, hoy tan común, de nuestra relación con pueblos y culturas extranjeras. Se puede decir, salvando las distancias, que los pueblos extranjeros (y su lenguaje) trascienden nuestra cultura y nuestro lenguaje. Pero podemos hacer el esfuerzo de entendernos con ellos: podemos estudiarlos, informarnos, aprender su lengua, etc.

Pero aquí ocurre algo curioso. Un día comíamos varios españoles con un amigo que solo hablaba francés. Uno de nosotros, que había vivido en Francia cuatro años, se puso a su lado, para que pudiera disfrutar de una conversación fluida. El resto del grupo apenas podía comunicarse con él, aunque había estudiado francés, pero no podía entender y expresarse con fluidez. El amigo francés dio las gracias, porque, dijo, «se nota que éste ha vivido en Francia y no ha aprendido la lengua francesa en los libros, sino en la convivencia cotidiana».

Es una experiencia frecuente, pero que nos hace pensar en nuestra conversación con Dios. «Saber cosas de Dios», conocer incluso su lenguaje, que nos viene a través de la Sagrada Escritura, está al alcance de cualquier estudioso. Otra cosa muy distinta es aprender su lenguaje «conviviendo con Él». La oración, la participación en los sacramentos, la vivencia de su amor, constituyen la gran escuela para aprender su lenguaje. Es un aprendizaje por contagio, que es el más auténtico y el más eficaz.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

XXVII Jornades de Formació
i Animació Pastoral

Es fidels dels quatre arxiprestats de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf són convidats, un any més, a les Jornades de Formació i Animació Pastoral que es realitzaran de dilluns 24 a dijous 27 d'octubre, a la Sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria, a Vilafranca del Penedès. Aquestes sessions formatives, de les 21 a les 22.30 h, s'aproparan a temàtiques variades que van des de la litúrgia, al món de l'educació, la joventut i la Bíblia, per ajudar-nos a viure la fe amb esperança.

El programa detallat és el següent:

• **Dilluns 24 octubre:**

«ENSENYAMENTS LITÚRGICS DEL PAPA FRANCESC»

• **P. Gabriel Seguí Trobat,**

president de l'Institut de Litúrgia *ad instar Facultatis* de l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona.

• **Dimarts 25 d'octubre:**

«RECUPERAR L'AUTOESTIMA D'EDUCADORS CATÒLICS»

Jordi Cabanes Rodríguez i Raül Adames García, directors de Col·legis Abat Oliba

Traspàs de mossèn
Eduard Casas Soler

Va morir el 4 d'octubre de 2022, a l'edat de 66 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van celebrar-se al Tanatori de Sant Gervasi-Ronda de Dalt, de Barcelona.

Mn. Eduard, nascut el 23 de setembre de 1956, a Vilanova i la Geltrú, era rector emèrit de les parròquies de Santa Magdalena, del Pla del Penedès i de Sant Andreu, de Puigdàlber, càrrecs que va exercir fins al 2020, any en què la malaltia que patia des de feia anys, li va impedir de continuar la seva tasca parroquial. Era també president de la Fundació Clarisses de la Divina Providència de Vilanova i la Geltrú.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

DIES: del 24 al 27 d'octubre de 2022, de les 21h a 22.30h
Lloc: PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE VILAFRANCA
Sala Mn. Vinyeta. Pça. Santa Maria, 7

• **Dimecres 26 octubre:**

«ÉS POSSIBLE AVUI VIURE LA FE COM A JOVES?»

Laia Garrós Ruiz, antropòloga i
Roger Pérez Parera, matemàtic

• **Dijous 27 octubre:**

«PER VIURE AMB ESPERANÇA EN EL MOMENT ACTUAL. CLAUS DES DE LA BÍBLIA»

Josep Otón Catalán, catedràtic d'Institut i escriptor

Vetlla de pregària
per a joves

El divendres 21 d'octubre a les 21 h, a l'Església de Vilafranca del Penedès, tindrà lloc una pregària preparatòria de l'ordenació diaconal que se celebrarà diumenge 23 d'octubre a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

Serà una vetlla de pregària pels nous diaques: Josep Sellarès i Manuel S.C. Rodríguez. Els acompanyaran els seminaristes del Seminari Conciliar i són convidats tots els joves de la diòcesi.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

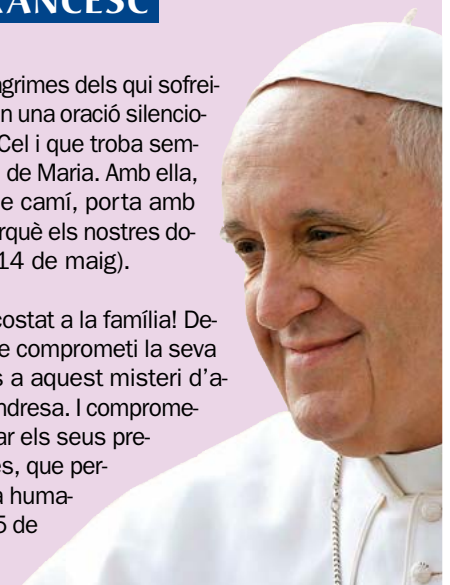

@Pontifex_es: «En fer-nos vells perdem vista, però la mirada interior es fa més penetrant, atenta i humana. Veiem coses que abans se'ns escapaven. És així: el Senyor no confia els seus talents sol als joves i als forts; en té per a tots, a la mesura de cadascun» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Una part de la vocació dels avis és sostenir els fills en l'educació dels nens. Els petits aprenen la força de la tendresa i el respecte a la fragilitat: lliçons insubstituïbles que amb els avis són més fàcils d'impartir i de rebre» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Les llàgrimes dels qui sofreixen no són estèrils. Són una oració silenciosa que s'eleva fins al Cel i que troba sempre lloc sota el mantell de Maria. Amb ella, Déu es fa company de camí, porta amb nosaltres les creus perquè els nostres dolors no ens aixafin» (14 de maig).

@Pontifex_es: «Fem costat a la família! Defensem-la de tot el que compromet la seva bellesa. Acostem-nos a aquest misteri d'amor amb discreció i tendresa. I comprometem-nos a salvaguardar els seus preciosos i delicats vincles, que permeten viure bé i fan la humanitat més fraterna» (15 de maig).

Trobada d'inici de curs dels treballadors de la Cúria

El divendres 30 de setembre va realitzar-se aquesta jornada, que pretén facilitar el creixement de les relacions interpersonals al si de la Cúria diocesana i amb el bisbe Agustí, així com definir els objectius de treball per a l'any que comença. En aquesta ocasió, la trobada es va realitzar al Monestir de Montserrat, fet que va permetre un moment de salutació i conversa amb el pare abat, Manel Gasch, així com participar a la missa conventual i en un moment de pregària al cambril de la Mare de Déu.

En els aspectes més relacionats amb els serveis que es desenvolupen des de la Cúria, es va marcar com a prioritat la implementació progressiva de la plataforma de gestió integral de les diòcesis, com a eina que permetrà una major qualitat i eficàcia en el treball.

Especialment interessant va resultar l'àmplia estona de diàleg amb el bisbe Agustí, a propòsit de l'aproximació del seu 75è aniversari i, per tant, de la presentació de la seva carta de renúncia al càrrec adreçada al papa Francesc, segons marquen els cànons del dret eclesiàstic.

Amb una gran confiança, sinceritat i serenor, els treballadors li van plantejar diverses qüestions relatives a aquest període de canvi que s'aproxima i, amb el mateix tarannà, el bisbe va compartir amb els presents amb quina actitud està vivint aquest temps i de quina manera desitja que els seus primers col·laboradors, els treballadors de la Cúria, transmetin la realitat de la diòcesi al nou bisbe que nomenarà el Papa, quan arribi el moment.

Sens dubte, una trobada de profunda comunió eclesial.

Catalonia Sacra celebra 10 anys

Aquesta iniciativa cultural dels deu bisbats amb seu a Catalunya per donar raó del patrimoni artístic i cultural de l'Església i donar-lo a conèixer acaba de complir 10 anys. El dimarts 4 d'octubre, Catalonia Sacra va celebrar l'efemèride en un acte a l'església del Monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona on hi han participat els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), representants institucionals i, en general, agents vinculats amb el patrimoni.

El coordinador de Catalonia Sacra, Dani Font, ha fet una mirada retrospectiva al camí fet. Una dècada que ha servit perquè l'Església hagi fet un «convenciment col·lectiu» per gestionar el patrimoni amb «una mirada oberta».

Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida i president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre (SICPAS) que és l'organització que lidera Catalonia Sacra, ha sintetitzat en la seva intervenció els reptes que té el projecte en els propers anys, un cop s'ha consolidat el seu paper com a agent rellevant en l'àmbit del patrimoni cultural català. «Cap endins, millorant la gestió global dels nostres equipaments i amb una més àmplia cooperació entre ells»; i cap enfora, «sumant còmplices i col·laboradors que facilitin la gestió, el manteniment i la conservació i fent del patrimoni cultural una portada d'entrada al cristianisme».

Reunió de delegats diocesans

L'habitual reunió d'inici de curs del bisbe Agustí amb tots els delegats diocesans dels diversos àmbits pastorals, en aquesta ocasió, va tenir un format diferent: es va realitzar en una matinal de dissabte, el dia 1 d'octubre, a la Casa de l'Església. El motiu, com recordava el mateix bisbe a l'inici, és la intenció de donar més relleu al diàleg amb i entre els delegats.

També la metodologia de treball va ser diferent, amb una estona de treball en grups d'afinitats segons les delegacions, per dialogar sobre les següents qüestions:

—sobre la col·laboració dels laics en els equips de les delegacions

i la clau vocacional d'aquest servei.

—sobre la presència o no del propi àmbit pastoral en el document de les conclusions de la fase diocesana del treball sinodal.

—aportacions i peticions a cada delegació per complir els seus objectius.

Aquest format va donar més temps a disposició de cada persona per compartir les seves impressions, i la reunió plenària final va resultar més rica de matisos.

A finals de juny tindrà lloc la reunió de final de curs, per valorar el recorregut fet durant l'any.

AGENDA

► **Reunió dels consells parroquials d'Economia.** El proper dissabte, 22 octubre, els consells parroquials d'Economia i els rectors de totes les parròquies són convidats a una reunió informativa i formativa amb motiu de la Jornada de Germanor. Com a convidat, assistirà telemàticament el bisbe de Bilbao, Joseba Segura Etxezarraga, responsable de l'Oficina per al Sosteniment de l'Església, de la CEE. El bisbe Joseba realitzarà una xerrada en què posarà en evidència la consciència dels fidels sobre el sosteniment de l'Església que es deriva del treball sinodal realitzat durant el darrer curs a les diòcesis.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Dimarts [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

19. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis preveres

més, màrtirs al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano, prev.; santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. IIIIV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

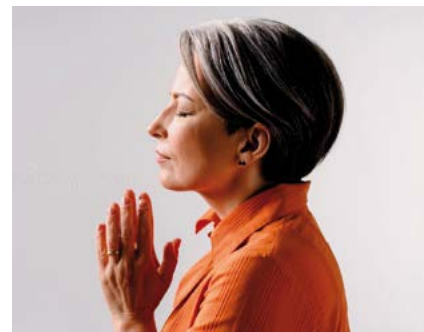
22. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35, 15b-17.20-22a / SI 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Urgell: □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrens.

Diuenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Cal pregar sempre sense perdre l'esperança

Tots tenim l'experiència segurament de pregar molt per alguna intenció i veure que, almenys aparentment, Déu no ens escolta. No cal dir que ens agradaria que Déu atengués immediatament la nostra súplica. Però l'evangeli comença dient: *Jesús deia aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre sense perdre l'esperança*. I posa l'exemple d'una vídua que reclama insistentment a un jutge que li faci justícia però aquest *que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes* no la volia escoltar, fins que finalment li'n va fer cas si més no perquè no el molestés més. Amb això Jesús ja ens fa veure dues coses: que Déu sempre ens escolta però que de vegades no ho fa de forma immediata. Evidentment Déu no ens escolta perquè no siguem pesats sinó perquè sap molt millor que nosaltres què és el que ens convé i quan ens convé. Per això al final Jesús ens diu clarament: *¿Vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* Per tant Jesús ens exhorta a pregar contínuament, nit i dia, a no cansar-nos de presentar-li les nostres necessitats però també a tenir molt paciència, a no desanimar-nos mai. Però el Senyor ens adverteix: *Quan el Fill de l'home vindrà ¿creieu que trobarà fe a la terra?* Jesús, doncs, ens demana tenir molta fe en la força de la pregària, a no desconfiar mai. Un exemple molt gràfic de la força de la pregària el trobem a la primera lectura: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades* (pregant) *guanyava Israel, però quan baixava les mans per reposar guanyaven els amalequites*. Nosaltres voldríem que ens escoltés d'aquesta manera! Però només és una forma de parlar-nos de la força de la pregària. La paciència que hem de tenir en pregar la demana també Pau per a predicar l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència*. Jesús ja ens ha dit que *hem de pregar sempre sense perdre l'esperança* de ser escoltats. «La paciència todo lo alcanza».

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una vídua que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta vídua és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús.

Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».